

Володимир ШЛАПІНСЬКИЙ, Мирослав ТЕРНАВСЬКИЙ

Інститут геології і геохімії горючих копалин НАН України, Львів, Україна,
e-mail: igggk@mail.lviv.ua

**ПРО КУЗИНСЬКУ СВІТУ
МАРМАРОСЬКОГО ПОКРИВУ УКРАЇНСЬКИХ КАРПАТ**

У північно-західній частині Мармароського кристалічного масиву на Рахівській ділянці виокремлено верхньопалеозойську кузинську світу. Стратотип світи – потік Кузя. У її складі – філіти, вапняки, кварцити та доломіти. Світа поширена в Діловецькому субпокрові Мармароського покрову на Рахівській і Чивчинській ділянках. Існують дві альтернативні точки зору на вік кузинської світи. Одні геологи відносять її до палеозою (верхній девон – нижній карбон), інші, нижню її частину, – до верхнього палеозою, а верхню – до тріасу. Існує і різна оцінка літологічного складу й об'єму кузинської світи. Так, 1970 р. А. К. Бойко розділив її на мунцелульську (нижню) філіто-кварцитову палеозойського віку і верхню (тріас) філіто-карбонатну, за якою зберіг назву кузинська світа. Важливим є те, що між названими одиницями зафіксована стратиграфічна перерва. Тріасова філіто-карбонатна кузинська світа датується на підставі трансгресивного залягання на ній доломітів середнього тріасу, знахідках у її низах на горі Соймул післяпалеозойських мшанок, а у верхах – комплексу спор і пилку мезозойського віку. Геологи, які не визнають ідеї про приналежність частини світи до мезозою, вказують на таке протиріччя: прийнявши мезозойський вік кузинської світи, доведеться стверджувати, що на масиві одночасно відклалися карбонатні товщі середнього тріасу – юри, а за 5–8 км на південь, у межах тієї самої зони відбувався регіональний метаморфізм порід кузинської світи (до речі, за одними даними в інтервалі 148–178 та 175–181 млн років, а за іншими – в інтервалі 196–221 млн років). Це зауваження не коректне, тому що вік кузинської світи нижній тріас (251,9–247,2 млн років), а метаморфізм відбувся пізніше. У тих розрізах, де кузинська світа лежить на мунцелульській, у її підшві присутні базальні конгломерати, складені із гальки й уламків кварцитів, мунцелульської світи. Породи мунцелульської і кузинської світ подібні за ступенем метаморфізму. Для мезозойської кузинської – характерні прояви основного магматизму, на відміну від верхньопалеозойського кислого. Факти свідчать, що мезозойська кузинська світа існує, проте є певна невизначеність щодо її дрібнішого поділу, стратиграфічного обсягу і співвідношення з відкладами середнього тріасу.

Ключові слова: кузинська, мунцелульська, світа, тріас, палеозой, Мармароський покрив, Діловецький субпокров, метаморфізм.

Вступ. Серед порід чохла, які незгідно перекривають кристалічний комплекс Мармароського покриву, відомі відклади верхнього палеозою і мезозою. 1957 року Л. Г. Ткачук і Д. В. Гуржій (Ткачук & Гуржій, 1957) у північно-західній частині Мармароського кристалічного масиву виокремили кузинську світу верхнього палеозою, складену філітами, вапняками, кварцитами і доломітами. 1970 року А. К. Бойко розділив її на мунцелульську нижню палеозойського віку та верхню (тріас), за якою зберіг назву кузинська світа. Слід зазначити, що деякі дослідники наголошують, що за правилами пріоритету назву кузинська світа слід залишити за карбоновою частиною (Габинет и др., 1976). Філіто-карбонатна мезозойська кузинська світа датується на підставі трансгресивного залягання на ній доломітів середнього тріасу, знахідках у її низах на горі Соймул післяпалеозойських моховаток, а у верхах – комплексу спор і пилку мезозойського віку. У тих розрізах, де кузинська світа лежить на мунцелульській, у її підшві присутні базальні конгломерати, складені галькою й уламками кварцитів. Для неї характерні прояви основного магматизму, на противагу верхньопалеозойському кислому.

Мета дослідження – надати інформацію про кузинську світу мезозойського віку і мунцелульську світу верхнього палеозою.

Методика роботи – аналіз опублікованої літератури і матеріалів геологічної зйомки, включно з власними спостереженнями.

Результати дослідження. За Б. В. Мацьківим (Мацьків та ін., 2009), кузинська світа (D_3-C_2 kz) поширена на вододілах Шопурок, у басейнах потоків Кузій, Верхній та Нижній Розис і Білий. У Чивчинах вона відома в басейні потоку Боєрівка (рис. 1). Породи світи незгідно залягають на відкладах берлебаської або мегурської світи і також незгідно перекриваються нижньокрейдовою соймульською й еоценовою великобичківською світами. У нижній частині світи (60–310 м) перешаровуються темно- і зелено-сірі філіти, мармуризовані вапняки, вуглисті кварцити (1–10 м); верхня частина (200–240 м) складається сірими, іноді брекчійними доломітами (10–25 м) з прошарками темно-сірих, місцями вуглистих мармуризованих вапняків, філітів, вуглистих кварцитів (25 м). Метаморфізм світи відповідає найнижчому ступеню зеленосланцевої фації.

У стратотипі вік світи вважався палеозойським, потім багато дослідників відносили її до нижнього тріасу, виключаючи з його складу кварцити та вуглисті філіти (Бойко, 1970; Волошин, 1981).

На переконання Б. В. Мацьківа, це єдиний комплекс порід, метаморфізований при однакових термодинамічних умовах. У вуглистих кварцитах і філітах встановлено *Psophophaerae* Naum, *Aronomonoles* Lub та ін., а в Румунії у філітах серії Бистра (аналог кузинської світи) спори та пилки верхнього девону – нижнього карбону. Враховуючи ці дані, Б. В. Мацьків вважає, що світа належить до верхнього девону – нижнього карбону. Загальна потужність світи 360–550 м (Мацьків та ін., 2009).

С. С. Круглов зазначав, що в рахівській частині Мармарошу кузинську світу останнім часом відносили до тріасу, всупереч пріоритету Л. Г. Ткачука та А. Л. Кривіна, що виокремили її в складі палеозою (Волошин, 1981; Глушко & Круглов, 1971). Крім того, «обґрунтування цього віку (пилки мезозойського вигляду та калій-аргонові датування) вважаємо в даному випадку некоректним».

ми, оскільки такий пилко “знаходили” і серед протерозойських утворень білопотіцької світи (Мацьків та ін., 2009), так само, як і омолоджений (до юрського) калій-аргоновий “абсолютний вік”. Приймаючи мезозойський вік кузинської світи, доведеться стверджувати, що на масиві одночасно відклалися карбонатні товщі середнього тріасу – юри, а 5–8 км на південь, у межах тієї ж зони відбувався регіональний метаморфізм порід кузинської світи (до речі, за одними даними в інтервалі 148–178 та 175–181 млн років – [58], а за іншими – в інтервалі 196–221 млн років – [33]» (Круглов, 2009).

Отже, Б. В. Мацьків обґрунтовує палеозойський вік кузинської світи знахідками спори і пилку на українській території і в Румунії. Проте не подає, з якої частини світи походять ці органічні залишки. Зауваження С. С. Круглова не коректне, тому що вік мезозойської кузинської світи – нижній тріас (251,9–247,2 млн років), а метаморфізм відбувся значно пізніше, правдоподібно в юрський період.

Ось що занотував В. І. Лашманов з приводу кузинської світи: «Дещо пізніше ми з А. Е. Бойком встановили, що в даній стратиграфічній одиниці об’єднані дві різновікові товщі – древня кам’яновугільна філіто-кварцитова, для якої запропонована назва мунцелульська, і молодша, власне кузинська нижньотріасова, можливо, частково середньотріасова філітово-карбонатна. Обидві відокремлені одна від другої стратиграфічною перервою» (Лашманов, 1973). В. І. Лашманов і А. Е. Бойко впродовж 1966–1968 років вивчали розрізи нижньотріасової кузинської світи на Рахівській (поток Кузя і Ягд Склош, гір Соїмул і Полонська і в басейні потоку Розіс) ділянці.

Ми дійшли висновку, що нижня частина світи складена переважно карбонатами, а верхня – розмаїтими сланцями. По площі спостерігаються фаціальні заміщення, здебільшого в нижній пачці між карбонатами і сланцями, доломітами і вапняками. У тих розрізах, де кузинська світа лежить на мунцелульській, у її підшві присутні базальні конгломерати, складені галькою й уламками кварцитів. Філіто-карбонатна нижньотріасова кузинська світа датується на підставі трансгресивного залягання на ній доломітів середнього тріасу, знахідках у її низах на горі Соїмул післяпалеозойських мшанок, а у верхах – комплексу спор і пилку мезозойського віку (Лашманов, 1973).

Розріз гори Соїмул (рум. Шоймул) описаний В. І. Славиним (див. рис. 1). Над породами палеозою, за В. В. Кузовенком (усне повідомлення), відслонюються строкаті вапнякові конгломерати і брекчії з уламками серицитових і кварцово-слюдистих сланців. Догори брекчія переходить у строкатий брекчийний вапняк (20–30 м) із великим вмістом члеників криноїдей, уламками пелеципод і ядрами невизначених брахіопод. У вапняках присутні уламки та брили (до 6 м) кварцово-слюдистих сланців, а в нижній частині – уламки і брили гематиту. Вище послідовно і згідно залягають: червоні і зелені кремністі сланці і яшми, які містять радіолярії і сірі вапняки. Тут присутній пласт діабазових порфіритів і лінзи туфів завтовшки 8–10 м. Ще вище залягає товща масивних, світлих, іноді тонкосмугастих доломітів (40–100 м) з прошарками зелених серицито-епідотових сланців. Вінчає розріз пачка сірих і білих вапняків з прошарками зелених серицито-хлоритових сланців. Серед вапняків відзначено пласт серицито-хлоритових сланців завтовшки 20 м (Славин, 1963). На вапняках зі стратиграфічною перервою залягають

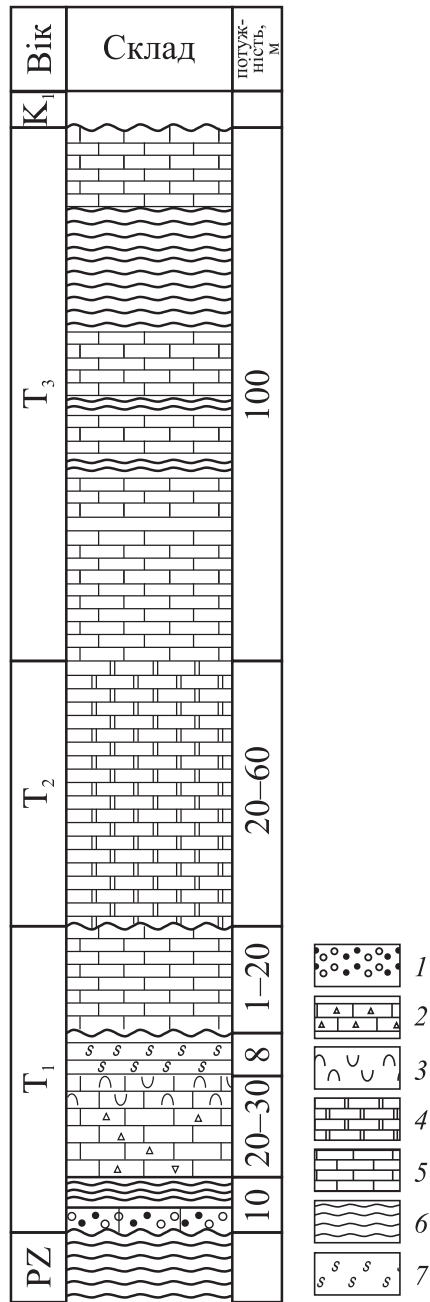

Рис. 1. Розріз кузінської світи, гора Соймул (за В. І. Славіним):
 1 – вапнякові конгломерати і брекчії; 2 – строкаті брекчійні вапняки, 3 – членики криноїдей, уламками пелециподи і ядра невизначених брахіопод; 4 – доломіти; 5 – вапняки сірі; 6 – сланці; 7 – яшми

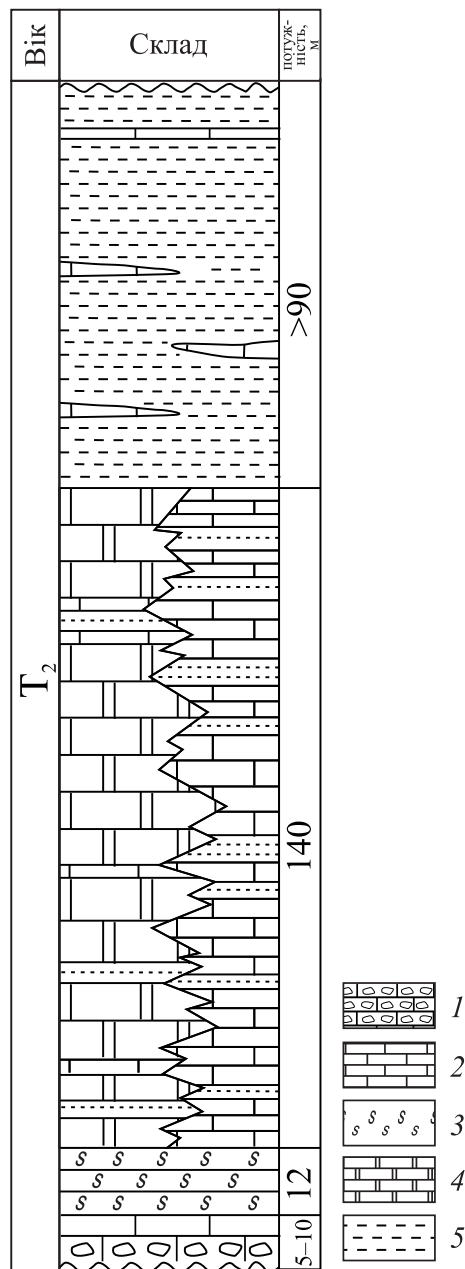

Рис. 2. Розріз кузінської світи, гора Соймул (за А. Бойко та ін.):
 1 – вапняково-доломітова конгломерато-брекчія; 2 – вапняки; 3 – яшми і кремєністі сланці; 4 – доломіти; 5 – сланці

брилові конгломерати соймкульської світи – апт. Характерно, що В. І. Славін нижнім тріасом вважає приблизно 40–60 м розрізу, завершуючи його пачкою сірих вапняків; пачку доломітів вважає середнім тріасом, а наддоломітові вапняки і сланці – верхнім тріасом.

Розріз південного схилу гори Соїмул починається із плямистих піщанистих вапняків та вапняковою конгломерато-брекчійною товщею до 10 м (за А. К. Бойком та ін.) (рис. 2.) Вище розміщені яшми і кременисті сланці (до 12 м), перекриті пачкою темно-сірих тонко розсланцьованих вапняків, жовтуватих доломітів і зеленуватих хлорит-серицитових та вапнякових філітів завтовшки приблизно 140 м. Верхи товщі (90 м) представлені пачкою серицитових і серицит-хлоритових філітів із підпорядкованими верствами вапняків і серицит-кварцових філітоподібних сланців. Увесь цей розріз відносять до нижнього тріасу, і перекривається він відкладами середнього тріасу (Бойко та ін., 1964), а не соймкульською світою, як у В. І. Славіна (порівняймо рис. 1 і 2).

Із порівняння цих двох описів бачимо, що існує певне протиріччя щодо обсягу кузинської світи. Можливо, розріз кузинської світи, описаний В. І. Славіним, мабуть, на іншій ділянці гори, скорочений через локальні розмиви під час формування відкладів тріасу.

Породи кузинської світи за ступенем метаморфізму займають проміжне місце між кристалічними породами фундаменту й осадовими утвореннями мезозойського чохла. Регіональний характер метаморфізму свідчить про близькість порід кузинської світи до більш метаморфізованих порід кристалічного комплексу, проте їхній низький ступінь метаморфізму (переважно філіти) зближує їх з тріасово-юрськими осадовими породами, які теж бувають метаморфізовані. Тут ідеться про кузинську світу в первинному розумінні, тобто про мунцелульську (Ненчук, 1967).

Уявлення про послідовність й етапність процесів метаморфізму стосовно стратиграфічних комплексів, представлених у Мармароському покриві, розвивав і Ю. Р. Данілович (Данилович, 1989). «Границі фацій метаморфізму не завжди збігаються зі стратиграфічними границями; спостерігається чітка тенденція зменшення інтенсивності метаморфізму від низів комплексу порід до його верхів. Максимально метаморфізовані породи найдавнішої білопоточької світи, які утворилися в умовах прогресивного метаморфізму, від зеленокам'яної до амфіболітової фації. Кристалічний комплекс трансгресивно перекривається слабкометаморфізованою верхньопалеозойською філітовою товщею і мезозойськими породами чохла, які локально перетворені в типові метаморфічні сланці зі зеленосланцевими парагенетичними асоціаціями. Метаморфізм зеленосланцевої ступені носив для цих порід прогресивний характер, але як регресивний проявився при повторному метаморфізмі порід фундаменту. Мінеральні асоціації метаморфізованих мезозойських порід характерні для фації зелених сланців і відповідають мінеральним асоціаціям діафторованих кристалічних порід. Це дає підставу говорити про подібність термодинамічних умов прогресивного метаморфізму молодих осадових відкладів і діафторезу давніх утворень. Два етапи метаморфізму призвели до змін речовинного складу порід кристалічного фундаменту: перший пов'язаний з прогресивним зональним метаморфізмом у діапазоні умов

від амфіболітової до зеленосланцевої і другий – із прогресивним локальним метаморфізмом чохла, який як регресивний метаморфізм (полідіафторез) зеленосланцевого ступеня наложився на кристалічні породи фундаменту».

Висновок Ю. Р. Даніловича про двоетапний метаморфізм кристалічних утворень і прогресивний – більш молодих слід визнати обґрунтованим. Проте це залишає поза увагою твердження Б. В. Мацьківа про єдиний комплекс порід кузинської світи в його трактуванні верхньопалеозойського віку, метаморфізований за однакових термодинамічних умов.

Альтернативна схема поділу світи на девон-нижньокарбоніву (мунцелульську) і нижньотріасову товщі визначає, що вони сформувалися відповідно в часових межах 419,2–323,2 та 251,9–247,2 млн років. За даними А. К. Бойка початковий метаморфізм усього давнього комплексу міг відбуватися в інтервалі 360–320 млн років (Бойко, 1975), і вірогідно, що мунцелульська світа була метаморфізована в окреслений час. Щодо метаморфізму мезозойської кузинської світи, то його визначають інтервалом 221–196 млн років (Лашманов, 1973).

Зрештою, різницю в ступені метаморфізму складно використати для візуального розмежування старої збірної кузинської світи. Імовірно, що відклади мунцелульської і кузинської світ були метаморфізовані і ще пізніше, що призводило до стирання різниці в ступені метаморфізму, тим паче в умовах однакової зеленосланцевої стадії метаморфізму.

Ще один можливий чинник для оцінки часу формування кузинської світи – це прояви магматизму.

У роботі (Соловьев, 2011) зазначено, що верхня вікова границя герцинського циклу впевнено визначається по різкому затуханню або зникненню пізньопалеозойського гранітоїдного магматизму, початку формування пермсько-тріасових базальтоїдів (т. зв. фінальний вулканізм) й епізодичному регіональному метаморфізму.

Магматичні породи альпійського етапу поділяються на два типи, у зв'язку з двома режимами розвитку карпатського регіону: розтягом (рифтингом) і стиском (колізією). Перший проявився в пізньому тріасі – ранній крейді, другий – у неогені. Нижня часова межа проявів основного магматизму на початковому ранньоальпійському етапі в Східних Карпатах у межах України – пізній тріас (Ляшкевич и др., 1995). Описані В. І. Славіним на горі Соймул діабазові порфірити і їхні туфи розташовані під недатованою товщею доломітів нижнього, а можливо, середнього тріасу. І хоча зараз немає чіткої відповіді, де вони локалізовані: у підшві середнього чи верхах нижнього тріасу, важливо, що їхня присутність свідчить про мезозойський вік матриксу.

Палеогеографічні умови формування відкладів тріасу Східних Карпат. Наприкінці пермського періоду територія Східних Карпат являла собою складнопобудовану піднесену рівнину, сформовану внаслідок герцинських орогенних рухів. На початку тріасу (перша половина сейського часу) ця територія ніяких змін не зазнала. У другій половині сейського часу починається трансгресія моря, яке спочатку заливає верхньопалеозойську низовину. У північній частині Східних Карпат у цей час розміщувався гірський хребет, про що свідчать потужні товщі брекчій на рахівській ділянці і в Чивчинах. Ці брекчії складаються з кутастих уламків слюдяних сланців і являють собою

делювіально-пролювіальні конуси виносу передгір'я, а присутня в них добре обкатана галька кварцу, мабуть, була привнесена річками. У кампільській час трансгресія продовжилася. Закарпатська морська затока утворюється між стрімких скелястих утворень Мармарошу і масиву Родна. У районі гори Соймул у підшві кампільських верств знайдені конглобрекції з карбонатним цементом, серед яких трапляються членики криноїдей – свідоцтво утворення їх у морських умовах. Кременисті і яшмові породи, присутні в розрізі тріасу, свідчать про прояви вулканічної діяльності (Славин, 1963). У середньотріасовий час море значно розширилося. У цей час воно займало найбільшу площу. На деяких ділянках ще в ранньому тріасі почали нагромаджуватися доломіти і вапняки, а вже з початку анізійського і в ладінський час відбулося переважання карбонатного осадоагромадження. У верхньотріасовий – регресія спричинила скорочення басейну седиментації і розмив частини осадів на одних ділянках басейну і нормальний перехід ретських відкладів у лейасові вапняки на інших (Глушко & Круглов, 1971).

Аналогом кузинської світи в старому розумінні (тобто мунцелульської), судячи з положення в розрізі, деякі дослідники вважають серію Репіда в Мармароській одиниці, складену серицит-хлоритовими і графітовими сланцями, зеленими туфогенними породами, вапняками і доломітами, графітовими кварцитами, метаконгломератами і метааркозами. Породи цієї серії залягають з перервою на аналогах діловецької світи. Її вік оцінюється як допермський палеозой (Матковский и др., 1973; Ткачук & Данілович, 1965).

За А. А. Беловим, на серіях Ребра і Тульгеш (перша за віком – аналог бутинської, а друга – діловецької світи) у покривних одиницях Буковинській, Суббуковинській і Якобені трансгресивно лежать декілька середньопалеозойських світ. Серед них світа Цибеу, складена переважно вапняками і доломітами, з підпорядкованими прошарками серицитових, серицит-хлоритових, серицит-графітових сланців і метаконгломератів. А. А. Белов вважає світу Цибеу аналогом мунцелульської (Белов, 1981).

Укладачі аркуша Надвірна «Державної геологічної карти–200» паралелізують кузинську світу із серією Бистра, породи якої відслонюються на румунському терені за 2–2,5 км від потоку Білий на Рахівщині. У філітах цієї серії описані спори та пилок верхнього девону – нижнього карбону (Мацьків та ін., 2009). Судячи з цього, серія Бистра є також аналогом мунцелульської світи.

Висновки. Вивчення інформації про літологію і стратиграфічне положення кузинської світи, виокремленої Л. Г. Ткачуком і Д. В. Гуржієм, дає підставу погодитися з тими дослідниками, які розділили її на верхньопалеозойську мунцелульську і власне кузинську тріасового віку. Утім існує певна невизначеність щодо її дрібнішого поділу, стратиграфічного обсягу і співвідношення з відкладами середнього тріасу. Необхідно продовжити вивчення тріасових відкладів, з метою накопичення нових даних, зокрема пошук органічних залишків з точною прив'язкою до розрізу. Для уникнення плутанини доцільно змінити назву мезозойської кузинської світи й іменувати її, до прикладу, неокузинською.

- Белов, А. А. (1981). *Тектоническое развитие альпийской складчатой зоны в палеозое*. Москва: Наука.
- Бойко, А. К. (1970). *Доверхнепалеозойский комплекс северо-западного окончания Мармарошского массива (Восточные Карпаты)*. Львов: Издательство Львовского университета.
- Бойко, А. К. (1975). *Вопросы древней геологической истории Восточных и Западных Карпат и радиометрическое датирование*. Киев: Наукова думка.
- Бойко, А. К., Иванченко, А. І., & Курячий, Л. К. (1964). Про вік кузинської світи Рахівського масиву. *Доповіді Академії наук УРСР*, 8, 1095–1098.
- Волошин, А. А. (1981). *Геологическое строение и рудоносность северо-западного окончания Мармарошского массива*. Киев: Наукова думка.
- Габинет, М. П., Кульчицкий, Я. О., & Магковский, О. И. (1976). *Геология и полезные ископаемые Украинских Карпат* (Ч. 2). Львов: Вища школа.
- Глушко, В. В., & Круглов, С. С. (Ред.). (1971). Геологическое строение и горючие ископаемые Украинских Карпат. *Труды УкрНИГРИ*, 25.
- Данилович, Ю. Р. (1989). Метаморфизм кристаллического фундамента и домелового чехла Украинских Карпат. В *Геология Советских Карпат*: сборник научных трудов (с. 48–56). Киев: Наукова думка.
- Круглов, С. С. (2009). *Геологія України: Т. 3. Геологія і металогенія Українських Карпат*. Київ: УкрДГРІ.
- Лашманов, В. И. (1973). К стратиграфии древнемезозойских отложений Мармарошского массива. *Геологический сборник Львовского геологического общества*, 14, 28–34.
- Ляшкевич, З. М., Медведев, А. П., Крупский, Ю. З., Варичев, А. С. и др. (1995). *Тектоно-магматическая эволюция Карпат*. Киев: Наукова думка.
- Магковский, О. И., Малаева, И. П., & Акимова, К. Г. (1973). Стратиформные колчедан-полиметаллические месторождения и рудопроявления в Мармарошском массиве Восточных Карпат. *Геологический сборник Львовского геологического общества*, 4, 36–48.
- Мацьків, Б. В., Пукач, Б. Д., Воробканич, В. М. та ін. (2009). *Державна геологічна карта України. Масштаб 1 : 200 000. Карпатська серія. Аркуші: М-34-XXXVI (Хуст), L-34-VI (Бая-Маре), М-35-XXXI (Надвірна), L-35-I (Вишеу)*. Київ.
- Ненчук, И. Ф. (1967). О метаморфизме пород кузинской свиты Раховского массива. В *Вопросы геологии Карпат* (с. 165–167). Львов: Издательство Львовского университета.
- Славин, В. И. (1963). *Триасовые и юрские отложения Восточных Карпат и Паннонского срединного массива*. Москва: Госгеолтехиздат.
- Соловьев, В. О. (2011). *Хронология тектонических движений: фазы, эпохи, циклы тектогенеза*. Харьков.
- Ткачук, Л. Г., & Гуржий, Д. В. (1957). *Раховский кристаллический массив*. Киев: Издательство АН УССР.
- Ткачук, Л. Г., & Данилович, Ю. Р. (1965). Метаморфізм кристалічних сланців Східних Українських Карпат. *Геологічний журнал АН УРСР*, 25(6).

Стаття надійшла:
14.03.2023 р.

Volodymyr SHLAPINSKY, Myroslav TERNAVSKY

Institute of Geology and Geochemistry of Combustible Minerals
of National Academy of Sciences of Ukraine, Lviv, Ukraine,
e-mail: igggk@mail.lviv.ua

**ON KUZIAN SUITE OF THE MARMAROSH NAPPE
OF THE UKRAINIAN CARPATHIANS**

In 1957, L. G. Tkachuk and D. V. Gurzhiy have singled out the Upper Paleozoic Kuzian suite in the north-western part of the Marmarosh crystalline massif at the Rakhiv area. It consists of phyllites, limestones, quartzites and dolomites. The suite is widely distributed in the Dilovets subcover of the Marmarosh nappe at the Rakhiv and Chyvchynian areas. There are two alternative points of view upon the age of the Kuzian suite. Some geologists attribute it to Paleozoic time (Upper Devonian-Lower Carboniferous), the others attribute its lower part to the Upper Paleozoic, and the upper one: to Triassic. One can notice the existence of the different estimation of the lithological composition and different estimation of the lithological composition and the volume of the Kuzian suite. Thus, in 1970 A. K. Boiko has divided it into Muntselul'ska (Lower) phyllite-quartzite one of Paleozoic age and Upper (Triassic) phyllite-carbonate one for which he saved the name Kuzian suite. The important is that a stratigraphic interruption was fixed between the above-mentioned units. The phyllite-carbonate Kuzian suite is dated on the basis of transgressive occurrence of the middle Triassic dolomites on it, discovery of the post-Paleozoic mosses in its lower part at the Soimul Mountain, and in the upper one: the complex of spores and pollen of Mesozoic age. Geologists, that do not recognize the idea of belonging of the part of suite to Mesozoic, indicate the next contradiction. If we accept the Mesozoic age of the Kuzian suite, so we must affirm that carbonate series of Middle Triassic-Jurassic were deposited on the massif at the same time, and 5–8 km southerly, the regional metamorphism of the Kuzian suite occurred within that zone (by the way, according to some facts at an interval of 148–178 and 175–181 mln years, and according to another information: at an interval of 196–221 mln years. This remark is not correct because the age of the Kuzian suite is Lower Triassic (251.9–247.2 mln years), but metamorphism occurred much later. In those sections where the Kuzian suite lies on the Muntselul'ska one, basal conglomerates consisting of pebbles and quartzitic fragments of underling suite are present in its bottom. Rocks of the Muntselul'ska and Kuzian suite are similar by their metamorphism intensity. For the Mesozoic Kuzian suite the manifestations of the main magmatism are characteristic, unlike the Upper Paleozoic acids. The facts testify to that the Mesozoic Kuzian suite is existing, but there is a certain indefinity as to its finer dividing, stratigraphic volume and correlation with deposits of Middle Triassic. To avoid confusion, it is expedient to alter the name of the Mesozoic Kuzian suite and to name it, for example, Neo-Kuzian.

Keywords: Kuzian, Muntselul'ska, suite, Triassic, Paleozoic, Marmarosh nappe, Dilovets subcover, metamorphism.